

Origen de l'himne de classe treballadora: La Internacional

La lletra de la Internacional la debem a l'obrerés i poeta francès Eugene Pottier. L'escrigué el juny de 1871 durant l'assalt dels contrarevolucionaris a la Comuna de París, ell era un d'aquells revolucionaris que com diria Marx “van prendre el cel per assalt”. El poema el dedicà al també comuner G. Lefrançais. El 1888, Pierre Degeyter, membre de la coral “Lira dels Treballadors” de Lilla composà la música i l'interpretà per primer cop amb la seua coral el 8 de juliol de 1888 amb ocasió d'una trobada sindical.

E. Pottier a l'abril de 1871 fou escollit membre del govern de la Comuna. El 12 de juliol de 1870, junt amb altres internacionalistes (membres de l'AIT) firmà el missatge que dirigiria als treballadors alemanys cridant-los a l'acció comuna contra les respectives burgesies, interesades i responsables de la guerra francoprussiana.

El 20 de juliol de 1896 el Partit Obrer Francès celebrava el seu XIV Congrés a la mateixa ciutat de Lilla. Els socialistes francesos volien retre homenatge a les delegacions estrangeres i especialment a l'alemana (les burgesies franceses i alemanes s'enfrontaven en una guerra) presidida per Liebknecht. El dia 23 a les 9 del matí hi havia convocada una manifestació per rebre les delegacions; els grups reaccionaris convocaren a la mateixa hora una contramanifestació integrada per estudiants catòlics subvencionats per patrons al crit de “mort als prussians!”

Més de 20.000 treballadors de Lilla, amb banderes i nombroses bandes de música, esperaren l'arribada de les delegacions i desfilaron fins l'ajuntament on es celebrava el Congrés. Allí les bandes de música entonaren per primer cop un acte públic la Internacional. Quan aparegueren els contramanifestants es produïren violents enfrontaments, però la manifestació concloué tal i com era previst i els provocadors foren obligats a retirar-se.

La Internacional no s'escoltà als congressos fins al de París de 1900, i no fou fins el de Copenhage de 1910, en la IIa Internacional, on adquirí el caràcter d'himne del proletariat socialista.

La Internacional ha estat l'himne de la Segona, la Tercera i la Quarta Internacionals, i de la majoria de partits socialistes i comunistes de l'actualitat. També fou l'himne de l'URSS fins el 1941, quan Stalin la feu canvià.

Lletra de La Internacional en la versió catalana de Maximilià Thous Llorens:

Amunt els damnats de la terra
amunt els qui pateixen fam
el proletariat cridem guerra
tot el món és de guerra un clam.

Del passat no en deixarem rastre
estols d'esclaus tots amunt, tots
el món canviarà de base,
no hem estat res, ho serem tot.

És la lluita darrera,
unim-nos i demà
la internacional
serà el gènere humà

No esperes salvacions supremes
de Déu, dels reis ni del tirà
obrer és la sang de tes venes
que triomfant et salvarà.

La força del tirà sotmesa
ton puny deixarà quan voldrà;
atiem la fornal encesa,
el ferro és fill del nostre braç.

És la lluita darrera,
unim-nos i demà
la internacional
serà el gènere humà

Obrers, llauradors, la batalla
ha començat i finirà,
la terra és per qui la treballa
qui no treballa morirà

Si del cel de la nostra terra
foragitem dels corbs l'estol,
pau dolça seguirà a la guerra
i sempre més brillarà el sol.

És la lluita darrera,
unim-nos i demà
la internacional
serà el gènere humà